

Dag 1: Op naar Belarus

De laatste dag van het 8-weekse verblijf van de kinderen, de juffen en de tolk was aangebroken. Vandaag gingen ze weer terug naar hun eigen omgeving in Wit-Rusland. Janny de Bruijn, een 'ervaren brenger' ging samen met de 'nieuwelingen' René Verschuur, Anneke Verburg, Mieke Rotteveel en Edward Pison vanuit de Stichting Tsjernobyl Alphen mee als begeleiders.

Op de slotavond was het nog duidelijk gevraagd door Pim Teeuwisse: kom op tijd en zorg dat de tassen niet zwaarder zijn dan 20 kilo. Iedereen had deze woorden ter harte genomen. Om half 9 stipt was het afscheid daar en kort daarna reed de bus weg vol met blauwe en groene reistassen op wieltjes weg. In de bus stonden zwaaiende, soms huilende kinderen waarvan het overgrote merendeel blij was weer naar huis te gaan. Langzaam verdwenen de zwaaiende gastgezinnen met hun gemengde gevoelens uit beeld; op naar 'doma'.

Vroeg kwam de bus aan op Schiphol. Te vroeg.....oh nee. De KLM houdt op Schiphol t.a.v. inchecken van de bagage voor Belavia er heel andere regels op na dan Belavia in Minsk. Daarnaast waren er meer mensen op het idee gekomen om te gaan vliegen vanaf Schiphol. Het innemen van de bagage was Russische bureaucratie ten top. Gelukkig hielp Nicolai, de directeur van Belavia Benelux, ons als groep langs de douane, met als gevolg dat we zonder drinken en iets lekkers om 11.15 toch op tijd bij gate D22 waren.

Het boarden en opstijgen was natuurlijk weer 1 groot avontuur. Zoveel grote salmallots zie je niet iedere dag! De vliegreis was "normal" en keurig op tijd landde het vliegtuig op Minsk International Airport. De kinderen keken hun ogen uit bij die grote sammeljots.

De douane verliep zoals misschien verwacht: wij als begeleiders moesten een verzekering aanschaffen van 2 euro per persoon anders kwamen we er niet door. Handmatig werden die formulieren per persoon aangemaakt. De groepsvisa, paspoorten, 'registratieformulieren vreemdelingen' en de 'verzekeringpapieren' werden door de douane voorzien van de benodigde stempels. Hoewel de nors kijkende douanier beleefd werd aangesproken met 'Privjet' en 'Paka' konden ook wij Wit-Rusland uiteindelijk betreden. Gelukkig hadden wij Ljudmila en Olga de tolk bij ons die inmiddels de kinderen hielpen bij het zoeken van de bagage. De bus stond keurig klaar en uiteindelijk waren we binnen 45 minuten op weg naar Buda-Lushevskaja. Van heel Minsk was niets te zien. Onderweg werd er snel gestopt voor drinken: op Schiphol immers was het bij een slokje water gebleven en in het vliegtuig kwamen we niet verder dan een glaasje sap.

De busreis verliep voorspoedig. Buiten waren de enorme overstromingen goed te zien; het heeft heel veel geregend in Wit-Rusland de afgelopen weken!

De kinderen verlangden naar huis en de 4 uren werden haast om gekeken. De laatste 8 kilometer over het zandpad was de spanning pas echt goed merkbaar en om 20.15 waren we op school. Bijna alle ouders met familie waren aanwezig om hun kind op te halen. De

begroeting was natuurlijk een groot feest. 1 Ouderpaar was nog niet aanwezig. Later bleek dat deze mensen nog bezig waren om een varken te slachten wat qua tijd uitliep. Over dat varken later meer...

Na een kort praatje van Ljudmila nam Edward in zijn beste Russisch het woord. De ouders en kinderen keken verbaasd en verrast: ze konden er geen touw aan vast knopen. Olga greep in en er werd overgegaan op het Engels. Toch maar de volgende keer beter opletten in de Russische les!

Het lag in de bedoeling om een korte film te tonen. Er stond een TV/DVD klaar maar de stroomtoevoer liet het erbij zitten. Wij werden als organisatie spontaan in het openbaar bedankt door 2 individuele ouders. Het afscheid van de kinderen ging daarna snel. Wij gaven aan de deur het A4-tje met de medische gegevens en met een kort 'paka' verdwenen de kinderen met hun ouders 1 voor 1 uit beeld op weg naar hun eigen huis. Een raar idee en gevoel; sommige zullen we nooit meer zien. Anderen misschien over 1-2 jaar? In ieder geval hebben we na 8 weken de kinderen weer veilig en gezond thuis gebracht! Einde project 2012.

Met z'n allen gingen we naar het huis van Ljudmila. Sergei, haar man, had een maaltijd voorbereid alsof we een week niet hadden gegeten! Ondertussen schalde de lokale Marco Borsato in vrouwelijke vorm uit de DVD. Ook Sergei was blij dat zijn vrouw weer thuis was. Mieke, Anneke en Olga gingen naar een ander logeeradres dan vooraf afgesproken. Ljudmilla had een vervangende slaappleats geregeld bij haar zus. Dat was echter wel ruim 45 minuten rijden! Zij gingen daarom dus al snel weg want

morgen stond er een druk programma op de planning.

Ook Janny werd naar haar adres gebracht zodat Ljudmila met haar Sergei en Edward en René overbleef. Andrei, de chauffeur, kwam binnen en schoof aan alsof hij daar al jaren woont. Ook hij vertrok snel naar zijn logeeradres. Er waren zoveel verhalen en anekdotes te vertellen dat het al snel laat werd. Sergei liet vol trots zijn nieuwe boiler in de keuken zien die in de afgelopen 8 weken was geplaatst. Ook vertoonde hij vol trots zijn 3 zwijnen in de schuur. Ondertussen was er fles wodka soldaat gemaakt en kwam er door Ljudmila en Sergei zelf gemaakte bevernier-wodka op tafel: welkom in Wit-Rusland!

Het was 24.00 uur. De fles wodka was op. René en Edward verbaasden Ljudmila door mee te helpen met de afwas en gingen slapen. Op naar morgen!

De nachtrust werd verschillend ervaren. Janny kon bij haar logeeradres eerst nog aan een gereedstaande maaltijd. Mieke, Anneke en Olga hebben 45 minuten het gevoel gehad in een hele slechte film beland te zijn gekomen. Rijdend in het donker, in stromende regen en terecht komen in een 'getto' was een aparte ervaring. Maar binnen was het appartement luxe. René kon niet 1-2-3 zijn draai vinden en werd de andere morgen weer vroeg wakker van de kraaien en de kikkers. Edward is naar eigen zeggen niet wakker geweest. Ljudmilla had zoveel te vertellen dat haar man op een gegeven moment is slaap is gevallen.

Dag 2: Bezoek aan de kinderen

Om 9 uur was iedereen aanwezig in het huis van Ljudmilla. Vandaag zouden we een aantal kinderen bezoeken uit het project 2010-2012. Pim had vooraf een uitgebreide routebeschrijving gemaakt die we zouden gaan volgen. Andrei was de chauffeur die ons naar de gezinnen zou rijden.

De eerste bestemming was het dorp Bronnitsa. We zagen de omgeving nu bij daglicht: uitgestrekte velden, zandpaden, leegstaande huizen, paard en wagens, vervallen Sovjet-standbeelden etc. Onderweg was heel duidelijk zichtbaar dat de natuur 4 weken achterliep op Nederland: nog geen groen blaadje aan de takken van de bomen. Plotseling viel er vlak voor Bronnitsa iets op aan de kant van de weg bij een huis. Het was een kind met een roze muts op. Dat kan er toch echt maar 1 zijn:

Polina. Uiteraard stopten we de auto om haar te begroeten. Tot onze grote verbazing kwam uit het betreffende huis 'Sascha van René (2010) te voorschijn. Hij bleek hier te wonen en nog leuker: Polina is zijn nicht! De ontvangst van René was hartelijk. De levensomstandigheden waarin Sascha woonde was schokkend voor ons. De ontmoeting was daarnaast zo onverwacht en het was de eerste....we werden keihard geconfronteerd met de harde werkelijkheid en leefomstandigheden. Ondanks in onze ogen 'ellende' stond er een uitgebreide maaltijd voor ons klaar als teken van gastvrijheid en dank. Na overhandigen van de cadeaus namen we afscheid en gingen naar het volgende adres.

De volgende ontmoeting was Karina van Edward (2010). Karina 'heeft het goed'. Ook hier was het bezoek hartelijk en had 'mama Karina' gekozen voor een 'lichte maaltijd' met koekjes, koffie en thee. Hoewel Karina in een stenen huis woont met digitale TV, internet, binnen WC etc. is ook dit huis alleen te bereiken over een hobbelig zandpad.

Het volgende bezoek was aan Kolja van Anneke (2010). Kolja woont volgens de papieren op nummer 18 maar in werkelijkheid bleek dat nummer 44 te zijn. Dit met dank aan Janny die over een goed geheugen beschikt en zich de positie van het huis in het dorp nog voor de geest kon halen. Ook hier was het weer een schokkende ervaring. In het eenvoudige houten huis zat Kolja stil en haast apathisch ineengedoken op bed. Was hij verlegen? Was hij ziek? Anneke had niet het idee dat Kolja gegroeid en echt gezond was. Hier kregen we thee aangeboden. Na het overhandigen van het cadeau en de bevestiging dat hij in de zomer van 2012 welkom is in Zwammerdam vertrokken we naar het huis van Artjom van Mieke. Onderweg kwamen we Polina met het roze mutsje weer tegen!

Het huis van Artjom wordt geheel verbouwd: een luxe voordeur met vele sloten, nieuwe keuken, koelkast, etc, waren zichtbaar. Mama Artjom ontving ons hartelijk in een traditionele duster. Artjom wilde eigenlijk graag buiten blijven spelen met.....Sascha van René, maar gelukkig ging hij toch mee naar binnen om zijn huis te laten zien en ons voor te stellen aan hun grote herdershond Elza. We werden getrakteerd op koffie/thee met heerlijk gebak.

Dit was het laatste bezoek in Bronnitsa. We reden nu een lang stuk over de grote weg naar Kommunar. Daar woont Sergei van Mieke (2010).

Kommunar is een grote plaats. In tegenstelling tot Bronnitsa zijn alle wegen hier geasfalteerd, zijn er winkels, kerken,

voetbalvelden etc.. We hadden alleen een adres dus kwam Andrei onze chauffeur ons heel goed van pas bij het vragen van de weg. Uiteindelijk kwamen we bij de juiste flat aan. De entree was allerbelabberdst. Maar Mieke, Anneke en Olga putten hoop uit hun logeeradres: achter de voordeur kan een 'mooi' ingericht appartement schuilen. Deze hoop bleek werkelijkheid. Mama Sergei ontving ons hartelijk. Sergei zat achter een PC met flatscreen scherm en was helemaal verdiept in zijn computerspel toen we kwamen. Ook Sergei was volgens Mieke niet echt gegroeid en zag er bleekjes uit. In de keuken werden we getrakteerd op thee met gebak en koek en werd een grote zelf-gerookte kip met een vlijmscherp mes aangesneden. Mieke werd overladen met cadeaus door Mama Sergei.

De reis ging verder. We verlieten de grote weg en reden naar het huis van Alona (Ellen en Leon 2012) en Jareslav (Kortmann 2012). Hoewel ook hun huis alleen via een zandweg te benaderen is wonen zij ook 'goed'. Allen een grote eigen slaapkamer met TV, kast en bureau. De vader had gisteren een varken geslacht en de resultaten waren zichtbaar op tafel: traditionele Wit-Russische vleesgerechten waaronder vader's specialiteit; blini's met (varkens)vlees. Wij proefden ruimschoots ondanks dat we al aardig vol zaten en nog bezoekjes voor de boeg hadden. De ouders bedankten ons uitgebreid voor het verblijf in Nederland en dat moest worden beklonken met wodka en champagne. We werden uitgezwaaid en gingen op weg naar Buda-Kaschelevo

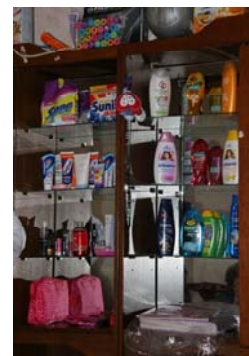
In Buda-Kaschelevo moesten we op zoek naar het nieuwe huis van Sascha van Janny (2012). Buda-Kaschelevo is een redelijk groot dorp. Ook hier was Andrei onze gids en kwamen we keurig aan bij nummer 2. Er waren 2 huizen met nummer '2'. Het ene huis zag er groot uit, het andere huis leek een bouwval. Gelukkig woonde Sascha in het grote huis. Alle kinderen sliepen in een grote slaapkamer.

Maar Mama Sascha had 5 kinderen en nummer 6 is op komst en er was geen inkomen door werk. Oma had een grote maaltijd voorbereid. Wij kwamen in vertwijfeling: hebben de kinderen de komende dagen nu wel genoeg te eten? In overleg met de tolk Olga werd besloten om af te zien van de maaltijd en werd oma en mama Sascha geadviseerd om dit samen met de kinderen als feestmaal op te eten. We voelden ons wel in een spagaat zitten: weigeren en denken aan de kinderen. Het leek ons op dat

moment de beste oplossing maar een goed gevoel gaf het niet. Na het maken van de gezinsfoto's met Janny namen we afscheid van het gezin.

De volgende stop was in Buda-Lushevskaja. Daar gingen we nog 4 bezoeken afleggen. We parkeerden de auto bij de school en gingen eerst op zoek naar het huis van Katja van Ellen Verschuur (2010). René had een pakje meegenomen voor haar. Katja was niet thuis maar ze werd opgespoord. Ondertussen liepen wij over de zandpaden naar het huis van Nastja van Edward (2012). Nastja woont in 1 van de 3 appartementencomplexen in het dorp. Nastja begroette ons hartelijk en nam ons mee naar 'haar' doma. Mama Nastja wist zich geen raad met de 7 personen die binnenkwamen. We werden in de pronkkamer neergezet. In de pronkkast stond wasmiddel, shampoo en tandpasta. Nadat Edward de slaapkamer van Nastja had bewonderd vertrokken we weer zonder iets aangeboden te hebben gekregen. Dat was de eerste keer die dag dat

we 'niets' kregen aangeboden en dat we niet echt welkom werden geheten.

Terug bij het huis van Katja was zij inmiddels gearriveerd. Katja was 'niets' veranderd. Nog steeds een vrolijke lach op het gezicht. Gelukkig wel gegroeid. Katja wist waar Alexei van Anneke (2012)

woonde. Dat was maar goed ook, want het huis lag iets buiten het dorp een eind van de weg af. Via een zeer hobbelige zandweg kwamen we bij het schamele houten huis aan. Ook hier was er geen sprake van luxe. De ontvangst was hartelijk en Alexei was blij om Anneke en ons te zien. Het fotoalbum werd tevoorschijn gehaald en de huiskamer was met de 'glowing in the dark-letters' uit Alphen opgevrolijkt. Zelfs op de brandmelder was een 'letter' geplakt. Het was goed om te zien dat Alexei vrolijk en blij in zijn eigen leefomgeving zat. Een leefomgeving die schreeuwde om een bezoek aan de lokale Gamma omdat het er zo 'krakkemikkig' uit zag. Maar ook kregen we hier te horen dat de oudere broer studeerde in de stad! De ouders hadden dus het beste voor met hun kinderen.

Het laatste bezoek van deze dag was bij Micha van Janny (2012). Dit was ook het logeeraadres van Janny. Micha was verhuisd naar dit nieuwere grotere huis. Buiten werden we al ontvangen door mama Micha die binnen een maaltijd had klaar staan. Het bezoek was kort, omdat Janny gisteren en vanmorgen had gesproken met Micha.

Het was inmiddels 18.30 uur. Vol met indrukken reden we terug naar het huis van Ljudmilla die haar man Sergie een opdracht had gegeven om een uitgebreide barbecue met shaslick klaar te maken. Hier troffen we ook Svetlana, de juf, met haar toekomstige echtgenoot (augustus 2012) en haar ouders aan. Alsof we nog niets gegeten hadden die dag deden we ons te goed aan een overvloed aan salades en vlees.

's Avond gingen kregen we een aantal typische Russische volksliederen te horen onder begeleiding van gitaarspel van Andrei. Mieke, Anneke en Olga gingen daarna weer terug naar hun logeeraadres in de grote stad.

Dag 3: Afscheid van Buda-Lushevskaja

Mieke, Anneke en Olga waren gisteravond in een typische Russische supermarkt geweest. Hier bleken de prijzen toch echt hoger te liggen dan verwacht wat bij ons de verbazing wekte: hoe kan men dit allemaal betalen? Zeker gezien de enorme hoeveelheden eten en drinken wat ons gisteren is aangeboden in de gezinnen en bij Ljudmilla.

Vandaag bezochten we de trots van Ljudmilla: haar school. Gisteravond werd ons steeds meer duidelijker dat een directeur van een school meer is dan leidinggeven aan een team van 18 docenten en 95 leerlingen tot aan hun 17^e jaar. Ljudmilla is min of meer het onbevoegde informele gezag van de omliggende dorpen. Ljudmilla heeft er o.a. voor gezorgd dat ieder gezin de papieren voor de reis naar Nederland volledig heeft ingevuld en betaald. Ljudmilla is ook de persoon die eigenlijk ieder gezin 'volgt'. Men name het aspect 'alcohol', 'verwaarlozing', 'werk' etc. staat daarbij centraal. Wij allen waren erg onder de indruk van de compassie waarmee Ljudmilla haar werk verricht onder, in onze ogen, uitzichtloze omstandigheden. We werden bevestigd in ons vermoeden dat de 8-weken in Nederland niet alleen voor de individuele kinderen goed is geweest, maar vooral ook voor de positie van de school in de gemeenschap.

Het bezoek aan de school gaf 2 dingen te zien. Enerzijds de wil bij Ljudmilla en haar team om te maken wat er van te maken valt. De school zag er opgeruimd en netjes uit en de lokalen waren maximaal ingericht met de beschikbare middelen die men voorhanden heeft. Anderzijds was het schril te moeten constateren dat de docenten uit eigen middelen en met 'eigen handen' de school moeten zien te onderhouden en in te richten en dat bijvoorbeeld er geen bal aanwezig was in het gymlokaal

terwijl er wel basketbalnetten aan de muur hingen. Het geld wat in Alphen is opgehaald voor de school komt dan ook zeker goed van pas!

Na het bezoek aan de school brachten we een bezoek aan het graf van Ljudmilla's eerste man. Het was deze dag 'parents day' wat betekent dat ieder gezin het graf van hun geliefden bezoekt om deze weer netjes te maken en dat alles tijdens een picknick. Op de begraafplaatsen in de dorpen (en later in Minsk) was het dan ook een drukte van belang.

Op het voetbalveld voor de school was Denis (Sandra en Willem 2012) aan het voetballen en zagen we Vlad (fam. Luijben 2010).

Na een uitgebreide lunch bij Ljudmilla met in warm water opgewarmd vlees van de voorgaande dagen was het tijd voor afscheid. Olga nam op typische Russische wijze afscheid van Ljudmilla. Na 8 weken lief en leed te hebben gedeeld in het verre Nederland kwam ook voor hen een moment van afscheid. Met emoties overmand nam Ljudmilla afscheid van ons. Ze had, zoals ze het zelf noemde, 8 weken vakantie

gehad en was geheel uitgerust om met haar missie verder te gaan.

De reis naar Minsk verliep goed. Het was drukker op de weg dan normaal vanwege deze feestdag dus Andrei moest extra alert zijn op de snelheid ivm verhoogde politiecontroles.

In Minsk werden we gebracht naar het Gasthof die Hope For The Future voor ons had geregeld. Olga nam hier afscheid en die zouden we morgenmiddag weer zien.

De kamers bestonden uit 2 zeer, Russisch ingerichte ruime appartementen. Eén voor de dames en de één voor de heren allebei met een heerlijke douche. Wij hadden vanuit de 'lounge' zicht op de kerkzaal beneden waar een Russisch Orthodoxe dienst bezig was waarin men hun etenswaren kon laten inzegenen.

Andrei haalde ons om 18.30 uur op om naar een restaurantje in Minsk te gaan. We trokken voor de eerste keer Wit-Russische roebels uit de muur en onderweg bezochten we een oorlogsmonument welke was geplaatst om de moord op de inwoners van de Joodse wijk in Minsk te gedenken. De Joodse wijk is daarna nooit meer teruggekeerd in Minsk.

Het eten was prima, maar het bestellen vergde toch wel enige Russische kennis om de kaart door te nemen. Gelukkig hadden de Andrei en Janny bij ons.

Het ritje terug naar het Gasthof liet ons Minsk-by-Night zien. Was er in de omgeving van Buda-Lushevskaja geen lantaarnpaal te zien, in Minsk kon het niet op qua aanlichten van gebouwen en attracties. Een schriller contrast met de omgeving 3 uur rijden van Minsk is niet denkbaar.

Dag 4: Gatin en Minsk

Ook deze keer was de nachtrust verschillend ervaren. Er maalden veel indrukken en emoties door ons hoofd om echt uitgerust aan het ontbijt te verschijnen. Het ontbijt was overigens heel simpel, maar wat hebben we eigenlijk nodig na de beelden van gisteren en eergisteren?

Ook vandaag was het nog een vrije dag voor de Wit-Russen. Andrei bracht ons naar Gatin, een groot oorlogsmonument waarin werd herdacht dat Letse SS-soldaten in de 2^e Wereldoorlog alle inwoners in 209 dorpen en steden heeft uitgemoord en de huizen hebben platgebrand. Slechts heel weinig mensen hebben dit inferno overleefd. Tevens waren hier de namen en aantallen slachtoffers van de vele concentratiekampen zichtbaar. Wit-Rusland is hard getroffen in de 2^e wereldoorlog. Ruim 2 miljoen mensen zijn vermoord op een totale populatie van 9-10 miljoen inwoners. De ramp met de kernreactor ion Tsjernobyl is dus 2^e grote ramp met verstreckende gevolgen die het land treft.

Na Gatin werden we door Olga opgewacht bij het Centraal Station van Minsk. Olga ging ons vanmiddag een sight-tour brengen door Minsk. Minsk is een echte 'Sovjet-stad'. Megalomaan grote gebouwen, monumenten, brede avenues, grote parken, prachtig onderhouden kerken en....veel, heel veel nieuwbouw en bouwkransen. Lukasjevo wil de wereld laten zien dat 'Wit-Rusland' welvaart en een levensstandaard kent die kan wedijveren met de West-Europese, Amerikaanse en Aziatische steden.

Helaas hebben wij met eigen oren, neus en ogen gezien wat het werkelijke Wit-Rusland anno 2012 inhield. Wat opviel was dat het niet druk was in de stad en dat de mensen er weliswaar tip-top op z'n westers bij liepen, maar kopen...? De bekende highlights hebben we gezien: parlamentsgebouw, Island of

tears (Afganistan-oorlogsmomument), KGB-Hoofdkwartier, Conservatorium, Winkelcentra, Rode Kerk, Groene Kerk, Kerk met de gouden koepels, metro etc. In 1 middag hebben we Minsk wel gezien. Op een terrasje onder genot van thee en soep (helaas weer geen borst!) namen we officieel afscheid van Andre en Olga met kalenders en stroopwafels.

's Avonds gingen we naar het restaurant waar ook de directeur Michael van Hope For The Future aanwezig was. Aan tafel werd kort het project geëvalueerd en constateerden wij dat Hope For The Future tevreden was over de organisatie en uitvoer van dit project. Wij waren het eerste Nederlandse project en dat is goed verlopen. Olga zal haar bevindingen, als vrijwilliger van Hope For The Future, gaan evalueren met Michael. Het blijven echter Russen dus openheid aan informatie zullen we ws nooit krijgen. Michael was erg verrast met de financiële ondersteuning van 2 gehandicapte kinderen met hun moeder, door onze Stichting, om hen op deze manier de gelegenheid te geven voor een sanatoriumbezoek.,

Bij het Gasthof was het afscheid van Olga daar. Wij moesten alle gastouders de hartelijke groeten overbrengen. In het Gasthof hebben wijzelf een gekregen champagnefles van Sergei's moeder open getrokken. Alle kinderen waren weer veilig thuis, Ljudmilla kan 'uitgerust' haar werk voortzetten, Hope For The Future zegt tevreden te zijn en wij...wij zitten met dubbele gevoelens en vol met indrukken en emoties van de laatste 4 dagen.

Dag 5: Terug naar huis

Om 09.30 zou het vliegtuig gaan vertrekken. Dat betekende om 06.30 uur aan het ontbijt en om 07.15 het busje in. We kwamen erachter dat we geen uitgeprinte e-tickets hadden voor de terugreis. We hoopten dat dat geen problemen ging opleveren bij de incheckbalie. Onderweg in de auto vroeg Andrei of wij de nummers op de bladmuziek die hij van ons had gekregen konden voorzingen. Hij kon namelijk geen noten lezen. Dus heel vroeg in de morgen reden wij onder de klanken van 'Berend Botje' en 'Boer wat zeg je van mijn Kippen' naar het vliegveld wat toch nog 45 minuten reden van Minsk lag!

Keurig op tijd waren we in de vertrekhal. Deze hal is niet te vergelijken met de hallen op Schiphol. Volgens René (en hij kan het weten) vertrekken er ongeveer 28 vluchten per dag (!) vanaf Minsk. Het inchecken ging wonderwel vlekkeloos. De paspoorten en visa-papieren werden 3x afzonderlijk gecheckt. Het was inmiddels al 08.30 uur en de Russische passagiers (vooral mannen) zaten al uitgebreid aan de wodka met kaviaar!. Wij vonden het tijd voor een laatste keer Russische koffie en thee om de stapels bankbiljetten met roebels dunner te maken.

Met Russische precisie werd er vertrokken vanaf Minsk en geland op Schiphol. Toeval of niet: in de aankomsthal liepen we Nicolai van Belavia tegen het lijf. Hij werd nogmaals bedankt voor zijn inspanningen. Nadat de alle bagage keurig was gearriveerd zat de reis erop. We namen afscheid van elkaar in de aankomsthal. Het waren 5 hele indrukwekkende dagen geweest die op allen een onuitwisbare indruk hebben gemaakt. Met recht kan hier worden gesproken over een levenservaring die niemand had willen missen. Binnenkort gaan we met ons vijven deze reis nog nabespreken onder genot van Mieke's Borsj, want ondanks de vele maaltijden.....geen borsj gegeten en we waren toch echt in Wit-Rusland!

Anneke, Janny, Mieke, René en Edward.